

VROUWENBELANGEN

DE ÉÉNE WEG

LAAT NOOIT DEN BOOZEN VIJAND TOE, dat hij ons eenig hinder doe."

Wanneer er één gebed is, dat we wel telkens weer en voortdurend moeten bidden, dan is het deze bede. Want hij is zoo machtig, deze vijand! En bovenal: hij is zoo sluw!

Ja, wanneer hij zich openbaart, zooals hij is, dan valt hij gemakkelijk te herkennen. Maar wanneer hij zich vermomt als een engel des lichts, dan wordt het moeilijker.

Het communisme — Rusland —, ook wij, vrouwen, weten er genoeg van, om te beseffen, dat hier gevaar dreigt. Ook gevaar voor ons vrouwenleven.

Maar wanneer we rondom ons verschijnselen zien, die ons nopen tot dankbaarheid, en wanneer toch ook in die verschijnselen gevaar schuilt voor onszelf, voor onze kinderen misschien bovenal — dan wordt het moeilijker.

Of — geeft het geen reden tot dankbaarheid, ook aan ons, dat het botte materialisme zijn tijd heeft gehad? Dat de mensch weer religieus wordt?

En toch . . .

Ik denk hier aan den jongsten bundel van Henriëtte Roland Holst, waarin zulke ontroerend schoone gedichten staan.

Ik citeer hier dit ééne:

„Ik bid u, roep niet zonder waarschuwing mijn naam. Er is werk, dat ik af moet maken. Een valsche plooi in 't hart, streek, eer ik ging, ik graag nog glad. Er zijn and're zaken.

Een stem fluistert met onvermurb'ren klank: „Hoevele jaren hadt ge om te leven als een kind Gods betaamt? Is dit uw dank? Maar het oogenblik is u nog gegeven.”

„Als een kind Gods betaamt!” Wat wilt ge meer? Of dat andere:

„Ik voel, dat sterven naderkomt, en voel mij nog zoo ver van u, God, zoo verstrikt in de dingen der wereld. Spreek tot mij, opdat haar geruisch verstomt. Leid mijn voeten, die nog aarz'len, tot de beemden, van uw dauw bepaereld.”

Kan en zal niet ieder Christen zóó bidden?

En toch maakte Roel Houwink, naar aanleiding van dezen bundel, dien ook hij zeer prees, de opmerking, dat het wel scheen, als had de dichteres nog nooit het Nieuwe Testament gelezen. En ik meen, dat hij recht had tot deze opmerking.

Naar aanleiding van een artikel over inwendige zending schrijft een Duitsche:

„Het zou geheel verkeerd zijn te zeggen: heiden, d.i. zonder God. Godloos. (Ze bedoelt hier niet de verre heidenen, maar wat men modern heidendom noemt.) Zij, die zich onder ons heidenen noemen, meenen hun god te hebben. Er is dus geen sprake van god-loosheid, maar van Christus-loosheid.

En in dit verband wekt ze de Christenvrouwen op, haar taak in deze wereld te zien en te aanvaarden.

„Er kan niets bestaan, wat haar (de Christenvrouw)

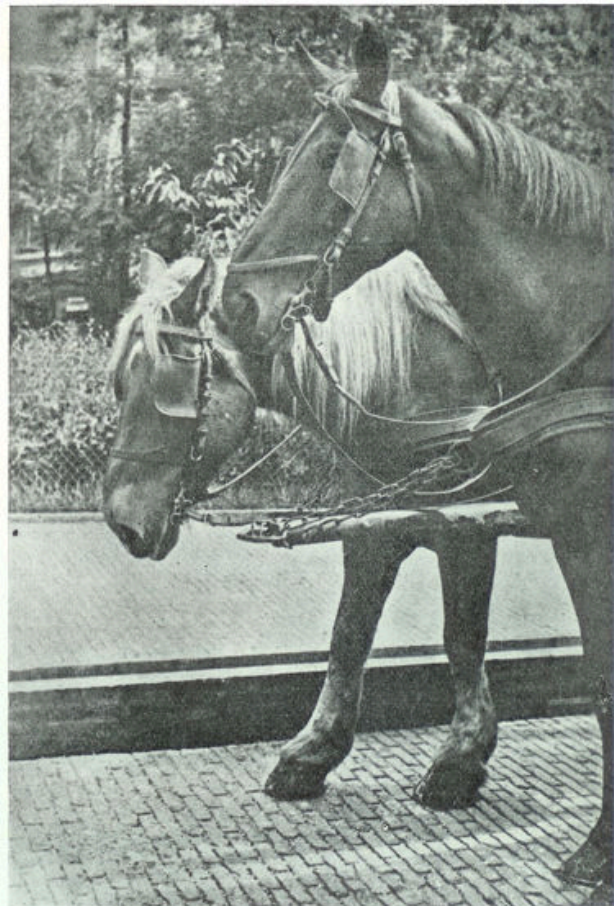
niet aangaat, omdat ze door God in dezen tijd en in deze wereld gesteld is. Een zaakrijke kennis en een zaakkundige hulp is steeds plicht van de Christenvrouw.

De tijd, waarin wij leven, brengt mee, dat de zorg voor ons eigen gezin, vooral de materiele zorg, ons zwaar weegt. Het zou verkeerd zijn, en een tekort-doen aan onze Christenplicht, wanneer we niet trachten hierin zóó goed mogelijk te voorzien. We mogen gerust het bekende woord, dat de beste Christen de beste burger is, omzetten en in verband brengen met onze huisvrouwelijke plichten.

Maar wanneer we ons in materieel opzicht op de hoogte stellen van de eischen en de mogelijkheden van onzen eigen tijd — doch we verzuimden, dien tijd ook geestelijk te onderkennen en te begrijpen — dan zouden we zeer zeker op belangrijker terrein te kort schieten. We moeten probeeren, hoe dan ook, op de hoogte te blijven van de geestelijke stroomingen, die door de wereld hun loop nemen. De wereld, waarin niet slechts wij, die, naar ik hoop, gefundeerd zijn in het geloof — maar waarin ook onze kinderen moeten leven en hun weg moeten vinden. Ook wij, moeders, met de vaders, met anderen, moeten hen kunnen waarschuwen voor dwaalwegen. Bovenal voor *dezen* dwaalweg: dat ze meenen God te kunnen vinden buiten Christus om.

„Laat nooit den boozen vijand toe, dat hij hun eenig hinder doe.”

J. M. W.—W.

Een verdwijnend beeld uit onze straten.